

Sygn. akt I CSK 418/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa E. B.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w W.
o stwierdzenie nieważności uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej spółdzielni jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania podniesiono występowanie na jej tle szeregu zagadnień prawnych. Ich analiza nie dowodzi jednak tego, że skargę należy przyjąć do rozpoznania, ponieważ w większości nie są one niczym więcej niż polemiką ze stanowiskiem zajęтым przez sąd w zaskarżonym wyroku, a więc jedynie rozwijają zarzuty kasacyjne. Pierwsza kwestia dotyczy tego, czy sąd powszechny może orzec zmianę przeznaczenia lokalu z użytkowego na mieszkalny, gdy organy administracji uznają go za mieszkalny. Kwestia ta nie powinna budzić wątpliwości ze względu na definicję legalną zawartą w art. 2 ust. 2 u.s.m., zgodnie z którą pracownię twórcy w u.s.m. uważa się za lokal mieszkalny. W uchwale podejmowanej na podstawie art. 42 u.s.m. powinna ona zatem być traktowana jako lokal mieszkalny, co oczywiście nie wpływa na zmianę administracyjnoprawnego przeznaczenia lokalu. Druga kwestia dotyczy w istocie tego samego problemu co pierwsza. Problem ten mógłby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie przy założeniu, że na potrzeby art. 42 u.s.m. nie obowiązuje art. 2 ust. 2 u.s.m. ze względu na to, że celem tej uchwały jest „wyjście” z reżimu prawnego u.s.m. na rzecz u.w.l. Ponieważ jednak uchwała jest podejmowana na podstawie art. 42 u.s.m. i ta ustawa ją reguluje, to nie ma podstaw do odmowy zastosowania art. 2 ust. 2 u.s.m. Trzecie zagadnienie dotyczy tego, kiedy w uchwale określonej w art. 42 u.s.m. wskazywać pomieszczenia przynależne. Kwestia ta nie powinna budzić wątpliwości, jeśli się zważy, że w myśl art. 42 ust. 3 pkt 2 wtedy, gdy pomieszczenie jest przyporządkowane konkretnemu lokalowi i uprawniony do lokalu faktycznie je użytkuje. Sprawa nie budzi zatem teoretycznych wątpliwości, a problemy z oceną spełnienia tych przesłanek w konkretnej sprawie nie uzasadniają przyjęcia skargi

do rozpoznania. Czwarte zagadnienie jest podobne do poprzednich o tyle, że wskazuje na wątpliwość, jak oceniać pomieszczenia przynależne - tzn. czy muszą spełniać kryteria z u.w.l., aby je za takie uznać. Różnica polega jednak na tym, że o ile co do traktowania pracowni twórczej jako lokalu mieszkalnego przesądzająca jest sama treść u.s.m., o tyle u.s.m. nie reguluje kryteriów uznania pomieszczenia za przynależne. Wprost odnosi się do tego natomiast u.w.l., a zatem nie powinno budzić wątpliwości, że znajdzie ona w tej sprawie zastosowanie. Zagadnienie piąte dotyczy tego samego co czwarte. Dodać przy tym należy, co choćby wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, iż uchwała podejmowana na podstawie art. 42 u.s.m. ma wskazywać pomieszczenia przynależne i co, na potrzeby tej uchwały, za takie pomieszczenia uważać.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.